Є в нас, братця, чарка на полиці;
Та вона, та чарка, срібна, старосвітська!
В старину жили батьки в світлиці
Й частували єю вони ціле військо, —
І по повній козаченьки випивали,
Й наших батьків гетьманами наставляли...
Далі дужче й дужче вони гомоніли,
Поки вони на вороних та не сіли...
Далі на орду літали,
Орду тую побивали!
Срібна чарка по столові вп'ять ходила,
Громадонька веселенька гомоніла!..

Вже з якого часу нема того війська,
Позосталось тільки чарка старосвітська!
Вже з якого часу немає й світлиці,
А ще блищить срібна чарка на полиці!
Вже з якою часу всюди тихо-глухо,
А зосталась проклятущая сивуха!

Один козак позостався: серце ниє, заниває,
Мов на серце сирий туман тяжко-важко налягає!

Як про військо він згадає,
Він по повній наливає
Й за все військо випиває...
І куняє, й випиває,
Й випиває, і куняє:
Отак віку доживає!..